

90 LET PRAŽSKÉ POLONISTIKY – dějiny a současnost

Návrh slavistické komise, aby na filosofické fakultě university Karlovy byla zřízena stoli-
cepolské řeči a literatury, i aby dosavadní
smluvní profesor Dr Marjan Szykowski byl pro
ni jmenován skutečným profesorem řádným.

90 LAT PRASKIEJ POLONISTYKI – historia i współczesność

Michala Benešová
Renata Rusin Dybalska
Lucie Zakopalová

90 let pražské polonistiky – dějiny a současnost

Michala Benešová
Renata Rusin Dybalska
Lucie Zakopalová

Recenzovali:

prof. dr hab. Władysław Miodunka

Mgr. Marek Junek, Ph.D.

Redakce Lenka Ščerbaničová

Grafická úprava Kateřina Řezáčová

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání první

© Univerzita Karlova v Praze, 2013

© Michala Benešová, Renata Rusin Dybalska, Lucie Zakopalová, 2013

ISBN 978-80-246-2372-6

ISBN 978-80-246-2428-0 (online : pdf)

Univerzita Karlova v Praze
Nakladatelství Karolinum 2014

<http://www.cupress.cuni.cz>

OBSAH / SPIS TREŚCI

90 LET PRAŽSKÉ POLONISTIKY – DĚJINY A SOUČASNOST	7
1. Úvod: 90 let pražské polonistiky očima pražských polonistů	9
2. Krátká historie pražské polonistiky	11
I. První samostatné kroky (1923–1945)	11
II. Ve stínu totality (1945–1989)	25
III. Nové cesty (1989–2013)	40
3. Významné osobnosti pražské polonistiky	53
I. Marian Szykowski	53
II. Karel Krejčí	56
III. Iza Šaunová	59
IV. Otakar Bartoš	61
V. Jan Petr	64
VI. Theodor (Theodosius) Bešta	66
VII. Luboš Řeháček	69
4. Pražská polonistika očima jejích absolventů	72
I. Vlasta Dvořáčková	72
II. Helena Stachová	74
III. Josef Vlášek	76
5. Závěr	79
Obrazová příloha	
90 LAT PRASKIEJ POLONISTYKI – HISTORIA I WSPÓŁCZESNOŚĆ	81
1. Wstęp: 90 lat praskiej polonistyki oczami praskich polonistów	83
2. Krótka historia praskiej polonistyki	86
I. Pierwsze samodzielne kroki (1923–1945)	86
II. W cieniu totalitaryzmu (1945–1989)	103
III. Nowe szlaki (1989–2013)	120
3. Sylwetki wybitnych praskich polonistów	134
I. Marian Szykowski	134

II. Karel Krejčí	137
III. Iza Šaunová	140
IV. Otakar Bartoš	142
V. Jan Petr	146
VI. Theodor (Theodosius) Bešta	149
VII. Luboš Řeháček	151
4. Praska polonistika oczami jej absolwentów	155
I. Vlasta Dvořáčková	155
II. Helena Stachová	157
III. Josef Vlášek	160
5. Zakończenie	163
DODATKY / ANEKS	165
Seznam přednášejících na pražské polonistice v letech 1923–2013	167
Lista wykładowców praskiej polonistyki w latach 1923–2013	167
Seznam lektorů na pražské polonistice v letech 1923–2013	168
Lista lektorów praskiej polonistyki w latach 1923–2013	168
Seznam polonisticky zaměřených kandidátských prací, doktorských dizertací, diplomových a bakalářských prací obhájených na Univerzitě Karlově v letech 1923–2013	169
Wykaz prac kandydackich, licencjackich, magisterskich i doktorskich o tematyce polonistycznej obronionych na Uniwersytecie Karola w latach 1923–2013	169
Seznam didaktických materiálů publikovaných pražskými polonisty v letech 1923–2013	175
Wykaz materiałów dydaktycznych opublikowanych przez praskich polonistów w latach 1923–2013	175
Výběrová bibliografie k dějinám pražské polonistiky v letech 1923–2013	176
Wybrana bibliografia dotycząca historii praskiej polonistyki w latach 1923–2013	176

90 LET PRAŽSKÉ POLONISTIKY – DĚJINY A SOUČASNOST

1. ÚVOD: 90 LET PRAŽSKÉ POLONISTIKY OČIMA PRAŽSKÝCH POLONISTŮ

13. října 1923 pronesl na půdě Univerzity Karlovy v Praze profesor Marian Szykowski u příležitosti založení samostatné stolice polonistiky inaugurační přednášku, která oficiálně zahájila dnes již devadesátiletou tradici polonistických studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Příjezd prvního profesora, který měl zaštitit nově vzniklý obor, doprovázely komplikace a ani počátky jeho působení nebyly bezproblémové. Skutečné ořesy měly ale teprve přijít a snad žádné období v dějinách pražské polonistiky nemůžeme označit za klidné. I přesto, s výjimkou nuceného uzavření univerzit v letech 1939–1945, nebyla kontinuita oboru zcela přerušena.

Předkládaná publikace, která devadesáté výročí vzniku pražské polonistiky připomíná, si neklade za cíl shrnout dějiny oboru ve všech aspektech. Do století jeho existence zbývá ještě jedna dekáda, která se snad stane dobou intenzivního zájmu o uzlové body vývoje polonistiky, ale také o její klíčové osobnosti. Doufáme tedy, že se jednotlivé kapitoly stanou inspirativní výzvou pro polonisty, slavisty, historiky nebo translatology.

Přesto jsme se na následujících stránkách pokusily načrtnout vývoj polonistiky od roku 1923, tj. od jejích institucionálních počátků, až do současnosti, a to z několika úhlů pohledu. Stranou našeho zájmu přitom – vzhledem k aktuálnímu výročí – zůstává období od založení Semináře pro slovanskou filologii v roce 1880 do začátku 20. let minulého století, které se již dočkalo řady zpracování. Bez této iniciativy by však nebyl vznik samostatné katedry možný a na více než stotřicetiletou tradici pražských slavistických studií polonistika hrdě navazuje.

Těžiště této knihy tvoří historický úvod rozdělený na tři hlavní oddíly vymezené zásadními předěly – historickými i oborovými. První kapitola, zachycující počátky „stolice polské řeči a literatury“ v letech 1923–1939, se věnuje především okolnostem, které vznik polonistiky umožnily, a působení hlavní předválečné osobnosti pražské polonistiky, Mariana Szykowského. Druhá kapitola zpracovává široké období let 1945–1989, tedy doby, kdy se polonistika musela vypořádat s výzvami i nepříjemnými důsledky vlády totalitní moci, komunistické ideologie a marxistické metodologie. Třetí kapitola pak nastiňuje neaktuálnější vývoj po roce 1989, kdy ale polonistiku čekaly další zásadní změny spojené s novými pohledy na slavistiku a odklonem od filologicky zaměřených studií k aréolovým. Každé zmíněné období má přitom svá specifika – a i náš dnešní pohled na ně se zákonitě liší. Už kupříkladu jen proto, že zatímco ve 20. letech minulého století působil na pražské polonistice jediný profesor a žádné pevné studijní plány neexistovaly, po roce 1948 byly studium i výzkum v oboru přísně kontrolovány a podřízeny politické vůli a v posledních letech století aktuálního se jak studijní plány tak personální zázemí oboru rychle a zásadně mění.

Při zpracování jednotlivých kapitol jsme také vycházely z jiných dostupných materiálů, což rovněž ovlivnilo výslednou podobu textu. Pro první kapitolu byly nejzásadnější archivní prameny, druhá se opírala především o dobové studie a texty analyzující vývoj filozofické fakulty v době komunismu, třetí kapitola pak vycházela z akreditačních materiálů a osobních svědectví pamětníků. Jedním z významných, ačkoli ne zcela neomylných zdrojů se staly Seznamy přednášek z Archivu Univerzity Karlovy. Nejdůležitější prameny uvádíme v závěru knihy, bibliografii doplňuje také seznam přednášejících a lektorů působících na pražské polonistice, obhájených diplomových a dizertačních prací a didaktických materiálů publikovaných pražskými polonisty v letech 1923–2013. Nevěnujeme se zde, kromě nejnovějších dějin oboru, podrobněji meziuniverzitním českým a zahraničním kontaktům pražské polonistiky. Konference, setkání, stáže a další pobyty jistě tvoří důležitou část historie, avšak naše téma by již příliš rozšiřovaly. Rovněž nejsou k dispozici všechny prameny, na jejichž základě by bylo možné tuto problematiku zpracovat.

Celkový obraz vývoje pražské polonistiky dotvářejí medailonky nejdůležitějších osobností ovlivňujících podobu oboru, jimiž jsou Marian Szykowski, Iza Šaunová, Karel Krejčí, Theodor Bešta, Otakar Bartoš, Luboš Řeháček a Jan Petr. Záměrně jsme se na tomto místě nevěnovaly polonistům, jejichž vědecké dílo ještě není uzavřeno. Závěrečný pohled z druhé strany přinášejí tři rozhovory s první poválečnou generací absolventů polonistiky: Vlastou Dvořákovou, Helenou Stachovou a Josefem Vláškem.

Doufáme, že následující kapitoly přiblíží i méně známé podoby polonistických studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Komplikované dějiny oboru plné zvratů nejsou jednoduchým dědictvím, ale snaha pochopit je a reflektovat představuje podle našeho názoru jednu ze základních podmínek rozvoje a kontinuity pražské polonistiky v budoucnosti.

Vznik této publikace by nebyl možný bez pomoci mnoha lidí, kteří věnovali svůj čas rozhovorům upřesňujícím nebo doplňujícím někdy nepřesné či chybějící prameny. Zvláštní poděkování autorek patří (abecedně): Mieczysławu Balowskému, Jacku Baluchovi, Vlastě Dvořákové, Haně Gladkové, Tomáši Glancovi, Daniele Lehárové, Petru Poslednímu, Jitce Rohanové, Heleně Stachové, Vladimíru Svatoňovi, Zofii Tarajlo-Lipowské a Josefu Vláškoví. Za cenné rady při práci v archivech děkujeme také Jakubu Jarešovi a dalším pracovníkům Archivu Univerzity Karlovy. Za spolupráci na přípravě publikace pak děkujeme rovněž Veronice Matějkové, Anně Plasové a Maciej Ruczajovi.

Na závěr bychom chtěly poděkovat recenzentům této publikace za všechny poznámky, doplnění a doporučení, které byly zohledněny v poslední verzi textu.

Publikace je součástí projektu *90 let pražské polonistiky*, jehož hlavními partnery byly Centrum Języka i Kultury Polskiej w Świecie Jagellonské univerzity v Krakově a Polský institut v Praze. Projekt byl finančně podpořen z prostředků Ministerstva zahraničních věcí ČR v rámci programu Česko-polské fórum.

Děkujeme také polskému Národnímu digitálnímu archivu za bezplatné poskytnutí fotografií Mariana Szykowského.

Michala Benešová je autorkou kapitoly První samostatné kroky a medailonků M. Szykowského a Izy Šaunové; Renata Rusin Dybalska kapitoly Nové cesty a medailonků T. Bešty a L. Řeháčka; Lucie Zakopalová zpracovala kapitolu Ve stínu totality a medailonky J. Petra a O. Bartoše. Autorkou medailonku K. Krejčího je Veronika Matějková. Ostatní texty jsou výsledkem naší kolektivní práce.

Michala Benešová, Renata Rusin Dybalska, Lucie Zakopalová

2. KRÁTKÁ HISTORIE PRAŽSKÉ POLONISTIKY

I. PRVNÍ SAMOSTATNÉ KROKY (1923–1945)

Problematika dějin polonistických studií na pražské Karlově univerzitě má (pomineme-li v této studii záměrně polonistiku pěstovanou na někdejší německé univerzitě v Praze) v podstatě dvě roviny – jednak obecný zájem o polská témata, přítomný zejména v rámci bohemistických a obecně slavistických studií již minimálně od poloviny 19. století, a jednak rovinu „institucionální“. V této kapitole budeme sledovat historii pražské polonistiky právě od jejích institucionálních počátků, tedy od doby založení samostatné katedry polonistiky, k níž se vztahuje výročí, u jehož příležitosti naše publikace vzniká.

Starší období, od založení Semináře pro slovanskou filologii na filozofické fakultě v roce 1880, je již poměrně dobře zmapováno – v tomto ohledu tedy můžeme odkázat na bibliografii na konci knihy. Polonistice po roce 1923, kdy samostatná katedra vzniká, už bývalo pozornosti věnováno méně. Pro meziválečné období přitom existuje řada zajímavých materiálů uložených jak v Archivu Univerzity Karlovy, tak v Národním archivu. Pokusili jsme se proto doplnit tyto archivní materiály o jiné dostupné prameny i pozdější vzpomínky lidí, kteří se ve 20. a 30. letech v prostředí pražské polonistiky pohybovali; zajímá nás přitom nejen samotný vznik katedry polonistiky v roce 1923 a osoba prvního pražského profesora polské řeči a literatury Mariana Szyjkowského, který na ní působil, ale také podoba tehdejších studií a témata, kterými v té době pražská polonistika „žila“.

Polonistika na Univerzitě Karlově má sice své institucionální počátky v roce 1923, avšak své místo měla polonistická studia na pražské filozofické fakultě již dříve – od roku 1848 zde, již jako řádný profesor polské literatury, první a na nějakou dobu také poslední, působil Jan Pravoslav Koubek, později se polskou tematikou zabývali i František Ladislav Čelakovský či Václav Hanka (mimo jiné autor *Mluvnice jazyka polského podle Dobrovského*, 1839). V letech 1857–1865 přednášel na Univerzitě Karlově polský lingvista Henryk Suchecki, autor několika učebnic polštiny a polských gramatických příruček.¹ Nezastupitelné místo měla také výuka polštiny jako cizího jazyka. V rámci lektorátu zde vyučovali například Josef Kolář nebo Adolf Černý.

Zásadní zlom v mnoha ohledech přinesl rok 1918. Pražská univerzita si stanovila ve své době nad jiné aktuální cíl vychovat nové pokolení československé inteligence; v případě slavistiky především mladých středoškolských profesorů, ale nejen těch. V nové společenské

¹ Pro zaplnění bílých míst v české odborné literatuře věnované dějinám polské literatury vydal Suchecki v roce 1858 příručku *Nástin dějin písemnictví Polákův* (Suchecki, Henryk: *Nástin dějin písemnictví Polákův: od nejdávnejších časův do r. 1858*, Praha 1858).

i politické situaci nabývá právě slavistika na významu – a nejen proto, že její součástí byla v této době i široce pojímaná bohemistika (kolem roku 1918 bohemistické kurzy ještě převažovaly nad těmi slavistickými). Postupně se začínají rozvíjet i další slavistické obory v podobě samostatných kateder („stolic“), nezanedbatelnou část tehdejších studentů slavistiky navíc tvořili přímo příslušníci jednotlivých slovanských národů. V roce 1920 se od filozofické fakulty oddělila nově zřízená fakulta přírodovědecká a i to umožnilo stále větší specializaci studia a rozvoj jednotlivých oborů, jak lze dobře ilustrovat právě na příkladu pražské polonistiky.

O rozvoj slovanského semináře na Univerzitě Karlově, založeného v roce 1880,² se zasloužil především slovinský slavista Matija Murko, jenž sám přišel do Prahy jako první slavistická posila z řad zahraničních odborníků na podzim roku 1920 (v roce 1922 zde mimo jiné založil časopis *Slavia*). Podle jeho koncepce měl být slovanský seminář, dříve zaměřený především na bohemistická studia, tvořen několika samostatnými katedrami pro jednotlivé slovanské jazyky, respektive literatury, a to včetně přirozeného základu, za který považoval právě bohemistiku a srovnávací slavistiku. Murko přitom navazoval na zakládání jiných podobných seminářů (v roce 1849 vznikl na Karlově univerzitě seminář klasické filologie, 1873 historický seminář, 1874 německý, o rok později seminář pro filologii románskou a anglickou), jež mimo jiné umožňovalo – na rozdíl od starší formy výuky zejména v podobě tzv. čtení – zařadit do programu studií i větší množství praktických seminářů a cvičení.³

Nutno však podotknout, že i sama Karlova univerzita jako celek a tehdejší Ministerstvo školství a národní osvěty cíleně usilovaly o to, aby se právě Praha stala evropským centrem slavistických studií, a snahy Murka i dalších slavistů tak byly – jistě v míře dané například dobovou hospodářskou situací, o čemž dobře vypovídá i korespondence mezi filozofickou fakultou a ministerstvem školství uložená jak v Archivu Univerzity Karlovy, tak v Národním archivu – podporovány i z vyšších míst.⁴

Snaha o reorganizaci slavistických studií však byla zahájena ještě před Murkovým příchodem do Prahy. Dosavadní široce pojímaná slavistika zaměřená sice komparatisticky, ale zároveň poměrně povšechně, navíc soustředící se především na starší období či slovanský folklor a poněkud zanedbaná po stránce metodologické a teoretické, vyžadovala zvláště v nových podmínkách po roce 1918 přehodnocení. Tímto úkolem byli pověřeni profesori Jan Máchal, Jiří Polívka a František Pastrnek, v té době ředitel slovanského semináře. Jejich zpráva ze 16. listopadu 1918 sice navrhuje volbu pětičlenné slavistické komise, která by se úpravou studia slovanské filologie měla zabývat, sama už ale obsahuje základní návrh, jak slovanský seminář reorganizovat. Autoři zprávy si velmi dobře uvědomují důležitost slovanské filologie v poválečné době, ale i postupující specializaci jednotlivých slavistických disciplín, s níž se univerzitní slavistika bude muset vyrovnat, a to i na rovině institucionální: „Slovanská filologie jest na naší fakultě bohatěji zastoupena než na jiných universitách, než

² Více viz Syllaba, Theodor: Vznik a význam semináře pro slovanskou filologii v Praze, in: *Práce z dějin slavistiky VII*, ed. J. Petr, Praha 1979, s. 115–180 (včetně dopisu ministra Stremayra o zřízení Semináře pro slovanskou filologii či ministerského výnosu o vytvoření tohoto semináře).

³ O organizačním uspořádání slovanského semináře před rokem 1923 viz např. Petr, Jan: *Gebauerův seminář pro slovanskou filologii*, Naše řeč, r. 63, 1980/3, s. 113–122.

⁴ Srov. Petrán, Josef: Filozofická fakulta, in: *Dějiny Univerzity Karlovy IV. (1918–1990)*, eds. J. Havránek – Z. Pous-ta, Praha 1998, s. 140–145. O rostoucí prestiži pražské slavistiky svědčí i postupný nárůst studentů i procentního podílu studentů-slavistů na celkovém počtu posluchačů filozofické fakulty: v akademickém roce 1921/1922 si slovanskou filologii zapsalo 12 % všech studentů fakulty, v akademickém roce 1928/1929 už to bylo zhruba 30 % (tamtéž, s. 141).

při nejlepší vůli nemohou její zástupcové podati během čtyř let⁵ úplný přehled všech slovanských jazyků a literatur. Neboť slovanská filologie rozrostla se v celou řadu speciálních věd o každém jednotlivém slovanském jazyce a o každé literatuře, takže jest jednotlivci naprosto nemožno obejmouti stejnoměrně všechny do podrobností. Nová pak doba, když samostatný československý stát vstupuje do života a zajisté, jak pevně doufáme, uzavře nejužší přátelské styky, ba i svazky se sousedními státy slovanskými, ukládá nám povinnost věnovati ostatním zvláště sousedním národům slovanským zvýšenou pozornost.“⁶ Komise zvláště upozorňuje, že by bylo záhodno zavést na středních školách výuku slovanských jazyků, „aby naše mládež nabyla hlubších vědomostí o duševním životě slovanských národů“. Tato myšlenka nakonec nenašla v praxi své plné uplatnění, avšak právě důraz na středoškolské vzdělávání a jeho zkvalitnění posléze ovlivní i reformovanou podobu univerzitních slavistických studií. Jedním z nových úkolů a výzev pražské slavistiky se totiž stává výchova kvalifikovaných středoškolských učitelů jednotlivých slovanských jazyků, respektive literatur, a samozřejmě především „jazyka československého“, kvůli němuž se v té době ke studiu slovanské filologie hlásila velká většina uchazečů. (Podobně koncipované kurzy polštiny pro středoškolské pedagogy v té době už fungovaly například v Brně, byť nikoli v podobě univerzitních studií.)⁷

Komise předpokládá vznik řádných (samostatných) kateder (dle dobové terminologie „stolic“ určených pro jednoho profesora) pro jednotlivé slovanské jazyky a literatury, respektive obory: srovnávací gramatika slovanských jazyků a staroslověnština, srovnávací dějiny slovanských literatur a lidových podání (tyto dvě stolice měly zůstat zachovány ze stolic již dříve existujících), gramatika československého jazyka a staré písemnictví, dějiny československé literatury (v těchto dvou případech měla být k původní češtině, respektive literatuře české nově přidána slovenština, respektive slovenská literatura), polský jazyk a literatura, jihoslovenské jazyky a literatury (srbochorvatština, slovinština a bulharština),⁸ ruský jazyk a literatura (včetně ukrajinštiny).⁹

Návrh byl 28. listopadu 1918 projednán profesorským sborem filozofické fakulty, který tento návrh jednomyslně přijal. Pětičlenná komise byla zvolena ve složení J. Polívka, F. Pastrnek, J. Máchal, E. Smetánka a J. Zubatý. Tato komise později vypracovala podrobnější návrh nové podoby slavistických studií na Karlově univerzitě (datován 21. února 1919) – například dosavadní stolice pro novější slovanské jazyky a literatury měla být nahrazena již výše zmíněnými třemi samostatnými stolicemi pro polský a ruský jazyk, respektive literaturu a pro jazyk a literatury jihoslovenské. Odůvodnění potřeby jejich zřízení je jak dokladem bohaté tradice české, respektive československé slavistiky, tak připomínkou významu pražského slavistického centra pro budoucí generace slavistů, včetně generace naší dnešní: „Praha bývala střediskem studií slavistických a musí býti naší snahou, aby se jím stala v budoucnosti. Vyniká nade všechna jiná města evropského středu a západu bohatými knihovnami slavistickými a svou zeměpisnou polohou jest povolána státi se střediskem všech adeptů a pěstitelů slovanských studií.“¹⁰

⁵ Studium bylo v této době standardně čtyřleté.

⁶ *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1032, Návrh prof. Polívky, Máchala a Pastrnka na volbu pětičlenné komise pro úpravu studia slovanské filologie, 16. listopadu 1918, strojopis.

⁷ *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1032, Návrh slavistické komise, 21. února 1919, strojopis.

⁸ Jihoslovenské oddělení vzniklo na pražské filozofické fakultě v roce 1920.

⁹ Katedra byla založena 1922, obsazeny byly dvě stolice (Vladimír Francev, Jevgenij Alexandrovič Ljackij). Pravidelná výuka ukrajinského jazyka a literatury byla zahájena v roce 1926, kdy do Prahy přišel Alexander Kolessa.

¹⁰ *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Návrh slavistické komise, 21. února 1919, strojopis.

Dalším úkolem, před nímž v důsledku těchto rozhodnutí slavistická komise stanula, bylo nalezení vhodných kandidátů, kteří by se jak vedení, tak praktické realizace výuky v rámci jednotlivých stolic ujali. Že to byl v některých případech úkol nesnadný, o tom může svědčit i příklad samotné pražské polonistiky. Od počátku se pro nedostatek vhodných českých kandidátů uvažovalo o rodilém Polákovi (obdobně tomu bylo i v případě jiných kateder, na nichž rovněž působili zahraniční přednášející). Docházelo tak zároveň, jakkoli poněkud pod tlakem reálného nedostatku odborníků, k zajímavému oživení vzájemných vědeckých kontaktů s jinými slavistickými centry v cizině. (Například v letním semestru akademického roku 1921/1922 tak v Praze přednášel jazykovědec a profesor Varšavské univerzity Jan Baudouin de Courtenay, v dubnu 1928 jeho kolega z krakovské Jagellonské univerzity Tadeusz Lehr-Splawiński¹¹ a v listopadu 1929 krakovský literární historik Ignacy Chrzanowski.)¹²

Drobně inovovaná slavistická komise ve složení J. Máchal, F. Pastrnek, E. Smetánka, J. Jakubec, J. Polívka a M. Murko předložila již konkrétní návrh na zřízení samostatné stolice polského jazyka a literatury 2. května 1922 a profesorský sbor filozofické fakulty jej přijal 11. května téhož roku.¹³ Kandidáti na pozici ředitele této stolice byli už podle návrhu slavistické komise dva – dr. Stanisław Dobrzycki z Poznaně a dr. Marian Szykowski z Krakova. Poměrně zdlouhavé schvalování žádosti na ministerstvu školství pak ministerští úředníci vysvětlovali právě také nejasnostmi ohledně personálního obsazení nové stolice.¹⁴ S oběma kandidáty v Polsku jednalo tamější československé velvyslanectví, do Polska se navíc už v roce 1921 vypravili profesoři Murko a Hujer, kteří Szykowského v Krakově navštívili a o plánech na založení katedry polonistiky v Praze ho informovali. Situaci značně komplikovaly také finanční otázky, například zajištění bytu a adekvátního platu pro jednoho či druhého kandidáta, čehož dokladem je i část korespondence mezi děkanstvím Filozofické fakulty Univerzity Karlovy a Ministerstvem školství a národní osvěty dochovaná v Národním archivu.¹⁵

¹¹ Weingart, Miloš: Celková charakteristika let 1918–1929, in: *Slovanská filologie na Karlově universitě v letech 1918–1929*, ed. M. Weingart, Praha 1929, s. 40–41.

¹² *Archiv Univerzity Karlovy*, fond Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, složka Slovanský seminář 1919–1940, Celková zpráva o slovanském semináři v š. r. 1929/1930, 13. listopadu 1930, strojopis.

¹³ *Archiv Univerzity Karlovy*, fond Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, osobní spis Mariana Szykowského, Návrh na zřízení stolice pro polský jazyk a literaturu a na jmenování ex aequo buď prof. Stan. Dobrzyckého nebo prof. Marj. Szykowského, 19. května 1922, strojopis. (Srov. *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Dopis slavistické komise, 22. února 1923, strojopis.)

¹⁴ „Není správně domnívat se, že zdejším ministerstvem nebyly podniknuty kroky ve smyslu návrhu. Jest však podotknouti, že vzhledem k tomu, poněvadž stolice polštiny není systematisovaná, byly učiněny určité návrhy a předloženy na vyjádření ministerstvu financí, od kteréhož doposud odpovědi nedošlo. Také by nemělo smyslu odpovět urgovati, poněvadž otázka jest doposud velmi nevyjasněna též pokud se týče osoby, kterou by bylo stolici tuto obsaditi.“ (*Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Zřízení stolice jazyka a literatury polské, 6. března 1923, strojopis.) Drobná ukázka z dobové úřední korespondence je v tomto případě na místě nejen pro svůj jazykový půvab – s finančními potížemi se totiž bude muset nový obor, přes deklarovanou podporu z vyšších míst, potýkat ještě dlouhá léta a opakovaně bude muset žádat ministerstvo školství, respektive financí o navýšení dotací, zejména na platy či úvazky dalších zaměstnanců nebo na vybavení učeben a slavistické knihovny.

¹⁵ „Poněvadž **patrně** běží o kandidáty pokročilejšího věku, Mšano [Ministerstvo školství a národní osvěty – pozn. aut.] domnívá se, že budou kladeny požadavky na zaopatření pohodlného rodinného bytu v Praze, čemuž dle nynějšího stavu **by nebylo možno bude asi těžko** vyhověti. V obavě této obtíže dává se tamnímu profesorskému sboru již nyní na uvážení, zdali by pro případ, že by **pouze pro tuto příčinu** nemohlo se vyhověti návrhu **na zřízení stolice jazyka a literatury polské**, na povolání jednoho z obou navržených, nebylo pomýšleti na změnu návrhu v tom smyslu, že by byli místo navržených vybráni kandidáti mladší, kteří by nekladli **upříšněných takových** požadavků bytových.“ (*Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Zřízení stolice jazyka a literatury polské, 19. března 1923, strojopis; přeškrtnuto v originále, kurzivou jsou zde označeny pozdější opravy uvedené ve strojopisu.)

Stanisław Dobrzycki (1875–1931) byl absolventem Jagellonské univerzity v Krakově, kde vystudoval slovanskou filologii (1893–1897). Pražské prostředí znal z vlastní zkušenosti, v akademickém roce 1897/1898 zde studoval (jak uvádí ve svém životopise zasláném do Prahy, navštěvoval v té době přednášky profesorů Gebauera či Pastrnka).¹⁶ V roce 1898 získal v Krakově doktorát a poté krátce učil na jednom z krakovských gymnázií. V roce 1901 se stal mimořádným (od roku 1906 pak řádným) profesorem slovanských jazyků a literatur na univerzitě ve švýcarském Fribourgu. Ve Švýcarsku působil až do roku 1919, kdy byl jmenován řádným profesorem dějin polské literatury na Poznaňské univerzitě.

Marian Szykowski (1883–1952) byl o několik let mladší než Dobrzycki, studoval vrodném Lvově i v Ženevě,¹⁷ doktorát z polské filologie získal v roce 1906. Habilitoval se roku 1914 na Jagellonské univerzitě v Krakově v oboru dějiny polské literatury (Szykowského habilitační práce nesla název *Myśl Jana Jakóba Rousseau w Polsce XVIII wieku*) a o pět let později se stal tamtéž mimořádným profesorem. Na Jagellonské univerzitě zároveň působil jako knihovník a kustod v tamější univerzitní knihovně.

Dobrzycki patrně více odpovídal zažitému profilu slavisty, jak v oné době fungoval na pražské univerzitě (a nejen tam) – zabýval se zejména jazykovědou a dějinami starší polské literatury, případně slovanským folklorem, zatímco Szykowski byl znalcem literatury novější, jehož jazykovědné otázky příliš nezajímaly. Diskuse o tom, kdo z těchto dvou kandidátů bude nakonec vybrán, tak byla zároveň diskusí o budoucím směřování pražské polonistiky (jakkoli si toho doboví aktéři nemuseli být plně vědomi, neboť důležitou roli v tomto rozhodování sehrály i záležitosti čistě praktické). O tom, jaká atmosféra panovala v této době v pražských univerzitních kruzích, ostatně vypovídají i vzpomínky Matiji Murka: „Zato se v Praze neuvěřitelně dlouho udržel jiný názor Miklosichův, velmi rozšířený v jeho době a závislý na pojmech klasické filologie, že totiž dějiny nové literatury nejsou vědou, aspoň ne beze spojení s jazykozpytem a starou literaturou.“¹⁸ S podobným názorem musel bojovat i sám Szykowski a snad i pro Szykowského „moderní“ orientaci jej právě Murko na nově vznikající post prosazoval. Murko ostatně dbal na „rovnoprávnost“ jednotlivých slavistických oborů rozvíjejících jak lingvistická, tak literárněvědná studia.¹⁹ Až v roce 1922, již za Murkova vedení a rok před příchodem Szykowského, vzniklo v rámci slovanského semináře i oddělení pro nejnovější českou literaturu pod vedením Miloslava Hýska a i v rámci slavistických studií si tak novější literatura vydobyla své místo a odpovídající pozornost.²⁰

Nutno ovšem podotknout, že samo ministerstvo školství si problematičnost nastalé situace uvědomovalo a vedlo na toto téma urgentní korespondenci s ministerstvem financí: „Jelikož Praha dnes zvláště přičiněním prof. Murka stala se centrem slavistiky, pociťuje se po stránce vědecké i kulturní nedostatek zvláštní stolice polonistiky velmi těžce a trapně před ostatním světem slovanským. Že by zřízení této stolice mělo svůj význam po stránce mezinárodní i politické není také třeba zdůrazňovati.“ (*Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Jmenování profesora polské řeči a literatury, 14. března 1923, strojopis.)

¹⁶ *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Životopis – Stanisław Dobrzycki, strojopis.

¹⁷ O Szykowského studiích romanistiky v Ženevě se ve svých materiálech zmiňuje slavistická komise vedená Janem Máchalem, patrně na základě životopisu, který jí Szykowski zaslal (viz *Národní archiv*, fond Ministerstvo školství 1918–1949, k. 1038, Životopis – Marian Szykowski, strojopis), avšak ani Otakar Bartoš nenašel svého času v archivu Jagellonské univerzity o tomto studiu žádný oficiální záznam (Bartoš, Otakar: *K pražskému působení Mariana Szykowského*, *Slavia*, r. 54, 1985/2, s. 245).

¹⁸ Murko, Matyáš: Nový seminář pro slovanskou filologii na Karlově universitě, in: *Slovanská filologie na Karlově universitě v letech 1918–1929*, ed. M. Weingart, Praha 1929, s. 27–28.

¹⁹ Viz např. *Archiv Univerzity Karlovy*, fond Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, složka Slovanský seminář 1919–1940, Výtah z přednášky M. Murka, 4. května 1923, rukopis.

²⁰ Murko o změně konceptu slavistických studií v této době píše: „Víme, jak studium živých jazyků a jejich nářečí prospělo jazykozpytu, a podobně musíme přenášet i metody novější literární historie do staré literatury, kde